

התותחים של הבחירות בהסתדרות רועמים, אבל המוזות של המחנות אין

הניצים והיונים, אבל על האיכה בין שרי התנועה כבר קשה להשתלט. הפעילים הפעם, הרבה פחות ששים אלי קרב המחנות.

★ ★ ★

עיתויו של כנס החישובים היה גרוע בצורה יוצאת-דופן. הפעם חברו יחד

אם, מתפקידי-השילטון המרכזיים. אבל מה שחשוב לשמיר, חשוב קצת פחות לאחרים. לשרון, למשל. יש סיכסוך בין לישיבת שרון ומטה הבחירות, שבראשו עומד בני בגין, בנו של מנחם (אתה הסגרת אותי) בגין. שרון טרם הופיע במערכת-הבחירות בהסתדרות, ועדיין לא תואמו שום תאריכים להור

ומודעי, למשוך רק כ-400 חברי-מרכז שכעי ועידות לנוי התעווכה.

★ ★ ★

כמו רבים מעמיתיו בהנהגת ובשורות הליכוד, מתייחס שמיר כרצינות לבחירות בהסתדרות. בעיניו יש להן משמעות מדינית מובהקת, והוא מקווה גם

תוך הרמקולים בכניין בית-האורח בהרצליה נשמע בקול-יקולות הג'ינגל החדש של הליכוד, שהוכן לכבוד הבחירות בהסתדרות. צעירי הסניף המקומי, שטרחו על אירגון העצרת, כבר הספיקו ללמוד את מילות הזמיר: "או אחריה לאומית... ההסתדרות לא תיפול... זה לא בשמיים... חייבים לקחת את ההסתדרות בידים..."

ת

הנסיכים ליד שמיר: ביבי נתניהו, דן מרידור ובני בגין. מאחורי נתניהו: אהוד אולמרט (מאחור), מיכאל קליינר ודוד מגן

עוז קרן

אמירת ה"לא" של שמיר ליוזמת-מובארכ והי פלתה כקבינט, הבחירות בהסתדרות ועונת-המלפפונים של תקופת-החגים. חברי-המרכז ציפו לקצת שקט ואחדות, ורוכס הצביעו ברג-ליהם. גם מחיאות-הכפיים של מי שהגיעו היו חלושות מבעבר, ולא מפני שחברי-המרכז שכחו לאכול ארוחת-כוקר. כישלוננו של כנס-החישובים חזק את התחושה במחנה שמיר-ארגס שהתנועה נמצאת כבר עמוק בכיס. מניותיהם של שרי-החיי שוקים בירידה, והקרב האמיתי מתחולל בתור ככי מחנה שמיר-ארגס. זהו קרב שונה ממלחמות-המחנות בלי-נור. הוא נערך בשקט, כסודיות, מאחורי-הקלעים. אבל הוא הקרב האמיתי. הוא אכזרי לא פחות.

★ ★ ★

יהו הרמויות המרכזיות המתמודדות על המנהיגות העתידית במחנה שמיר-ארגס, שמשמעותה היא גם שליטה במפלגה

פעות עתידיות שלו. הבחירות הן כ-13 בנור כמבר, ונותר פחות מחודש. גם השר דויד לוי, שהוא בעל העבר ה"הסתדרותי" המובהק ביותר בין שרי-הליכוד ושצמח בסיעה בהסתדרות, לא ירבה כנראה להופיע במערכה זו. עד כה נקבעו לו רק שלושה תאריכים להופעות. לא בטוח שפעילי-הסניפים יזכרו זאת להם לטובה, במיוחד במיקרה של כישלון. השר יצחק מודעי דווקא מופיע, אבל מי שמחויק בשיא-ההופעות הוא סגן-שר-החוזר הנמרץ, בנימין (ביבי) נתניהו.

הבחירות בהסתדרות נערכות בתקופה יוצאת-דופן מבחינת הליכוד. בראשונה נשבר הכלל הבלתי-כתוב ש-כאשר התותחים (הבחירות) רועמים, המוזות (של המחנות) שותקות. כנס-החישובים בשבוע שעבר, והי התבטאויות נגדו במחנה שמיר-ארגס, הם המי שדל למילחמה הבלתי-פוסקת בין המחנות על השליטה בתנועה ובמדינה. בררך כלל דוחים מאבקים פנימיים כאלה "עד לאחר הבחירות" וכך סוכס במערכת בין

לגרור את המערכה כולה לכיוונים מדיניים. בליכוד מעריכים שכל תוצאה של פחות מ-33% תיחשב לכישלון. אם יושג הישג כזה, הוא יכניס את הליכוד לוועדה המרכזת. זה מכוונה כמצודת-חזב "מהפך קטן".

אם ישיג הליכוד פחות מזה, עלולות הבחירות בהסתדרות להקים לתחייה את המערך, ולהחזיר לו את ביטחונו העצמי. לכך, כמוכח, תהיה השפעה רבה על המוטיבציה של המערך לפרק את ממשלת-האחדות הניצחית, וללכת לבחירות חדשות, כשהוא נישא על גבי הניצחון ההסתדרותי.

שמיר מבין זאת היטב. הבחירות בהסתדרות הן עבורו מיבחן משולש:

- מיבחן ליכולתו לבסס, בשרשרת של ניצחונות אלקטורליים, את מעמד הליכוד כמפלגת-השילטון המרכזית.
- מיבחן ליכולתו לקיים את ממשלת-האחדות-הלאומית, תוך התבססות על ציר שמיר-בני וחולשת המערך.
- מיבחן ליכולתו לשלוט בליכוד תוך הרחקתם של שרון, לוי ומודעי, יריביו השנוי

את זה לא חיבר זאב ו'בוטינסקי. יצחק שמיר, על כל פנים, הסכים לכל מי-לה. כשהוא מריח בחירות, הוא ממש כמו אריה" אמר אחד מעוזריו.

בעצרת בהרצליה, השבוע, נשא שמיר את אחד מגאומיו הניצים ביותר בשנים האחרונות. נאום שיכול היה, בלי בעיות, להשתלב כגאומים הלוהטים שנישאו, ערב קודם לכן, בנוי-התעווכה בתליאביב, ככנס החשקנים.

תוכן הנאום ועיתויו לא היו מיקריים. למעשה אין הבדל מהותי בין עמדת-שמיר ובין עמדת שרי-החישובים בנושא המדיני. שמיר ציטט את הפראזה הידועה של שרי-הביטחון על מחוללי האינתיפאדה, ש"באבי-נים ובנקבוקי-הבערה לא ישיגו דבר". "שרי-הביטחון צודק כשהוא אומר זאת, אבל אני רוצה להוסיף: הם לא ישיגו דבר גם בדרכים דיפלומטיות... הם לא יצליחו לסחוב אותנו לכניעה-על-ידי תוכניות למיניהן וטכסיסים מדיניים..."

בשבוע שבו אומר שמיר "לא" כליכך ברור, יכול היה ה"לא" לא לא" של שרון, לוי